

[Osaiskohan joku antaa neuvoja](#)

Moi. Mul olis kaks ongelmaa (no on niitä enemmänki mut kaks joihin tarviin nyt kipeästi neuvoja)

Tutustuin yhdessä sovelluksessa yhteen poikaan, joka vaikuttaa ihan kivalta ja silleen. Ollaan juteltu vaan ihan perus ja näin. Mutta mua ahdistaa. Ihan sikana. Koska se saattaa ehkä tykätä musta ja en tiitä, mitä teen, koska mun ois pitäny ajatella enemmän että en pysty ehkä tällä hetkellä mihinkään ystävyyttä enempään koska mun mielenterveys ja koska asun vielä kotona. Pelkään että se tykkää musta koska en halua rikkoa sen sydäntä sillä, että ite en tiitä tykkääkö siitä kuitenkaan muuten ku kaverina. En vaan tiedä miten sanoa se sitten jos mun jossain vaiheessa täytyy. Sit se kun asun kotona, oon 19-vuotias mutta mun vanhemmat, varsinkin toinen niistä kontrolloi vielä tosi vahvasti mun elämää. En siis halua, että ne saa tietää tästä. Kun ei ne ymmärrä että osaan jo arvioida itse netissä tapaamieni ihmisten luotettavuutta tai etten jaa mitään super yksityisiä tietoja heti jne.

Oon päihteetön, uskovainen nuori. Vanhemmista just se ei-uskovainen on se tiukempi. Oon tosi yksinäinen ja siksi oon avoin myös netissä tutustumiselle. Mun vanhemmat ei oo. ei ne silleen voi mua kieltää, ku oon täysikänen ja näin mutta en jaksa sitä et ne paheksuu. yhdestä toisestakin kaverista johon tutustuin netissä aikaisemmin (täysikäisenä) nii ne ei suhtautunu siihenkään kovin hyvin. Mut asia ois varmasti paljon pahempi, jos kyseessä ois joku poika.

Mulla on ocd oireita, diagnosoitu ahdistuneisuushäiriö ja oon ihan jo niiden takia hyvin vainoharhainen ja varovainen netissä. mun vanhemmat ei silti luota muhun siinä asiassa yhtään. oon kyllästyny siihen että kotona oon silleen lapsi että en saa ollenkaan itsenäisyyttä mut sit kuitenkin pitäis olla "aikuismainen". Muutenkin tää tiukempi vanhempi on tosi kontrolloiva eikä pelkästään mua kohtaan. Ja tiedän että se on varmasti pettynyt mun valintoihin esim uskovaisuuteen ja siihen, että oon hakenut ammattilaisen apua

mielenterveysongelmiini. Ehkä mun pitäis sanoa sille pojalle, että ei voida olla ees kavereita mut en halua valehdella enkä myöskään kertoa että se johtuu perhe tilanteesta. sitä paitsi se kuulostais tekosyylltä, koska kukaan ei usko, et ku oon täysikänen nii vanhemmat sais vielä päättää siitä keneen tutustuu.

Ymmärtäisin kyllä jos olis aihetta huoleen, mut oon aina ollut päihteetön ja sen lisäksi oon varovainen, en vaihtele kuvia enkä aio harrastaa seksiä ennen avioliittoa. Mun ikäsenä ja nuorempaanakin mun vanhemmat ite on jo tyyliin käyny bileissä ja baareissa, ainakin toinen niistä. En oikeasti tiedä mitä teen. Oon meidän perheen musta lammas ja vihaan itseäni. Haluaisin yrittää vaan aikuistua omalla tyyllilläni.

Mulla ei oo rahaa muuttaa pois ainakaan ennen ens vuoden syksyä, jos valmistun ja pääsen opiskelemaan toiseen kaupunkiin yliopistoon. Toisaalta kuitenkin mun äiti on yrittänyt aina tukea mua ja se hyväksyy

kyllä mun uskon ja se varmaan vaan ei luota muhun niin siks ei oo kovin innoissaan nettikavereista tai ammattiavusta. En halua pahoittaa äidin mieltä tai anta vaikutelmaa, et se olis tehny jotain väärin kun tiedän, että se on yrittänyt parhaansa.

En tiiä mitä tehdä. Haluaisin vaan aikuistua rauhassa ja saada olla oma itteni. Niin pitkään esitin jotain muuta ku olin että saisin ihmisten hyväksynnän ja nyt kun saan paljon paheksuntaa se harmittaa. mutta on se silti parempaa kuin feikki elämä. kaikki muut neuvot tosi tervetulleita paitsi se, että joutuisin valehdella jollekulle tai pahottaa jonkun mielen.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2022/osaiskohan-joku-antaa-neuvoja>